

ΕΤΟΣ 62ον

19 Ὀκτωβρίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 42 (3203)

ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐξω ἀπό τήν πόλη Ναϊν περνοῦσε ὁ Χριστός, ἀγαπητοί ἀδελφοί. Ἐκεῖ συνάντησε τήν κηδεῖα ἑνός νέου ἀνθρώπου. Πολλός κόσμος τόν συνόδευε στήν τελευταία του κατοικία. Ἦταν τό μοναχοπαίδι μιᾶς χήρας γυναίκας, γι' αὐτό καί ἡ μητέρα του ἐκλαίγε ἀπελπισμένη. Ὁ Χριστός τήν πλησίασε καί τῆς εἶπε νά μὴ κλαίει. Ἀγγίζοντας τή σορό μάλιστα, εἶπε στόν νεαρό νά σηκωθεῖ. Ὁ νεανίας σηκώθηκε καί ἄρχισε νά μιλάει. Τότε ὁ Χριστός τόν πῆρε καί τόν πρόσφερε στή μητέρα του. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι φοβήθηκαν καί ἄρχισαν νά δοξάζουν τόν Θεό, λέγοντας ὅτι ἐπισκέφθηκε τόν λαό Του καί ὁμοιογώντας τόν Χριστό προφήτη τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσά τους.

Ὁ θάνατος

Γιά τή φιλοσοφία ὁ θάνατος εἶναι ἓνα φυσικό γεγονός μέ τό ὁποῖο πρέπει νά συμφιλιωθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Καλεῖται νά τό ἀντιμετωπίσει κατά τό δυνατόν ἀπαθῶς. Μπορεῖ νά θυμηθεῖ κανεῖς τήν ἀπάθεια μέ τήν ὁποία ὁ Σωκράτης ἦπие τό κώνειο.

Τελείως διαφορετική εἶναι ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας πάνω στόν θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος δέν πλάστηκε γιά νά πεθαίνει. Πλάστηκε γιά νά ζήσει αἰώνια. Γι' αὐτό καί σέ κανέναν δέν ἀρέσει ὁ θάνατος. Ἡ ἁμαρτία καί ὁ θάνατος ὑπῆρξαν τά ἀποτελέσματα τῆς παρακοῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ θάνατος ἴσως, εἴτε τό θέλουμε, εἴτε ὄχι, ἀποτελεῖ καίριο σημεῖο προβληματισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κάθε ἐποχῆς στό διάβα τῆς ζωῆς του. Διότι τί νόημα ἔχει ἡ ζωή μας, ἂν ἀρχίζει μέ τήν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεώς μας καί τελειώνει μέ τήν ἡμερομηνία τοῦ θανάτου μας; Τότε ποῖός ὁ ρόλος τοῦ ἀνθρώπου πάνω στή γῆ, ὅταν οἱ χαρές καί οἱ λύπες του, ἡ εὐτυχία, τά ἐπιτεύγματά του, τά βάσανα καί οἱ στενοχώριες του καταλήγουν σέ ἓναν τάφο; Ὑπάρχει τότε πῶς παράλογο καί τραγικό πλῆγμα ἀπό τόν ἄνθρωπο πάνω στή γῆ; Ποῖός ὁ λόγος

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ζ' 11-16)

Ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοί, καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ, ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μη κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι Προφήτης μέγας ἐγγίγεται ἐν ἡμῖν· καὶ, ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

νά ἄρει τὸν δίδυμο βαρύτατο ζυγὸ τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, ὅσο ζήσει, γιὰ νά καταλήξει ὡς «σκωλήκων βρώμα καὶ δυσωδία» στὴν ἀνυπαρξία;

Ἡ ἀναίρεση τοῦ θανάτου

Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν καὶ ἡ ἀνάστασή του ἔγινε φάρμακο ἀναιρετικό τοῦ θανάτου. Σέ ὅσους τὸν ἐμπιστεύονται, τοὺς χάρισε τὴν αἰώνια ζωὴ μαζί του, καὶ τὴ βασιλεία του μέσα Του στοὺς αἰῶνες.

Θά μπορούσε κανεὶς νά ἀπορήσει λέγοντας ὅτι ὁ θάνατος συναντιέται καθημερινά στὴ ζωὴ μας, ὑπὸ ποικίλες φρικώδεις καὶ ἀπογοητευτικὲς μορφές καὶ ἐκδοχές. Πῶς μιλάμε γιὰ ἀναίρεση;

Πράγματι γεγονός εἶναι ὅτι τὸν συναντοῦμε καθημερινά. Ἐπιβλέψτε γνωρίζουμε ὅλοι ὅτι κάποια μέρα θά φύγουμε ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ὅσο καὶ νά ἀπωθεῖται στό ἀσυνείδητο αὐτὴ ἡ πραγματικότητα, ἡ καθημερινότητα τὴν φέρνει ὀλοφάνερα μπροστά μας κάθε στιγμή, ἔτσι ὥστε ἂν λέγαμε, μὲ ποιητικὸ τρόπο, ὅτι ἡ ζωὴ μας κυλιάει «βῆμα βῆμα πρὸς τὸ μνήμα» δέν θά εἶχαμε καθόλου ἄδικο.

Ὅταν ὁμως ὁ ἄνθρωπος γνωρίσει τὸν Χριστὸ μέσα στὴν Ἐκκλησία, ζωοποιεῖται καὶ χαίρεται. Ἡ χαρὰ αὐτὴ δέν εἶναι αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ σάν μιά πλουτύτερη πραγματικότητα συμπληρώνει, νοσηματοδοτεῖ καὶ καταφάσκει ὅλες τίς χαρές καὶ τίς ἡλπίες μας, μέσα στό παρόν. Ἀποτελεῖ τὸν ἄξονα νοσηματοδότησης τῆς ζωῆς μας καὶ τοῦ «ἀνοίγματός» τῆς στὴν αἰωνιότητα. Ἐτσι, ἐνῶ βρισκόμαστε βουτηγμένοι μέσα στὴν καθημερινότητα καὶ τὰ προβλήματα τῆς, ἐνῶ βλέπουμε τὸν θάνατο νά χτυπάει καθημερινά τίς πόρτες γνωστῶν, συγγενῶν καὶ φίλων καὶ συνειδητοποιοῦμε τὸ ἀναπόφευκτό του, δέν μᾶς κυριεύει ἡ ἀγωνία του. Ξέρουμε ὅτι ἐκεῖ πού θά κατέβει ὁ καθένας μας μετὰ ἀπὸ λίγο ἢ πολὺ χρόνο, στὸν τάφο δηλαδή, κατέβηκε ὁ Χριστὸς πρὶν ἀπὸ μᾶς γιὰ μᾶς. Ἀνιστάμενος, ἄδειασε τὰ μνήματα, χαρίζοντας στοὺς κεκοιμημένους τὴ ζωὴ. Ἀπονεύρωσε τὸν θάνατο, βγάζοντας τὸ φαρμακερὸ κεντρί του καὶ τὸν μετέτρεψε σέ ὑπνο.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε εἰς μίαν πόλιν πού ὠνομάζετο Ναῖν καὶ μαζί του ἐπήγαιναν καὶ οἱ μαθηταὶ του καὶ πολὺς κόσμος. Μόλις ἐπλησίασε εἰς τὴν πύλιν τῆς πόλεως, μετεφέρετο ἔξω ἓνας νεκρὸς πού ἦτο τὸ μόνο παιδί τῆς μητέρας του ἡ ὁποία ἦτο χήρα. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἦσαν μαζί της. Μόλις ὁ Κύριος τὴν εἶδε, τὴν σπλαγχνίσθηκε καὶ τῆς εἶπε: «Μὴν κλαῖς». Ἐπροχώρησε καὶ ἔπιασε τὸ φέρετρον, ἐκείνοι δὲ πού τὸ ἐβάσταζαν ἐστάθηκαν. Αὐτὸς εἶπε: «Νεανίσκε, σοῦ λέγω, σὴκω». Καὶ ἀνεκάθησε ὁ νεκρὸς καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν παρέδωκε εἰς τὴν μητέρα του. Ὅλους δὲ τοὺς κατέλαβε φόβος καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγαν: «Προφήτης μεγάλος ἐφανίσθηκε μεταξύ μας» καὶ «Ὁ Θεὸς ἐπισκέφθηκε τὸν λαὸν του».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἔτσι, οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν μιῶμε γιὰ νεκροταφεῖα, ἀλλὰ γιὰ κοιμητήρια.

Μακριὰ ἢ ἀπεληψία

Μᾶς κάνει ἐντύπωση στό σημερινὸ Εὐαγγέλιο τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς, πλησιάζοντας τὴ χήρα γυναίκα τῆς ἡέει νὰ μὴν κλαίει. Εἶναι φυσικὸ ὅμως νὰ κλαίει ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἀντιμετωπίζει τὸν θάνατο προσφιλοῦς του προσώπου. Ἄλληλωστε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς δάκρυσε ὅταν κοιμήθηκε ὁ φίλος Του ὁ Λάζαρος καὶ ἔβλεπε τὸν πόνο τῶν ἀδελφῶν, φίλων καὶ γνωστῶν του.

Ἐδῶ ὅμως γίνεται λόγος γιὰ κάποιο ἄλλο εἶδος θρήνου: αὐτοῦ πού συνοδεύει ἢ προκαλεῖ τὴν ἀπεληψία. Ὄταν ἡ ἀπεληψία ἀγγίζει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τότε τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἀρχίζει νὰ εἰσχωρεῖ προσπαθώντας νὰ κυριεύσει τὴν ψυχή. Τότε χρειάζεται ἐντονη καὶ ἔμπονη προσευχή γιὰ νὰ ἐκδιωχθεῖ ἀπὸ τὴν καρδιά αὐτὴ ἡ αἴσθησις πού δὲν εἶναι κατὰ Θεόν, οὔτε ἀποτελεῖ ἔνδειξη πραγματικῆς ἀγάπης γιὰ τὸν ἐκλιπόντα. Ἀπεναντίας κρύβει ἓνα λεπτὸ πνεῦμα ὑπερηφάνειας, ἓναν λεπτὸ ἐγωισμό, μιά κατάστασις εὐθιξίας καὶ «ἀδικίας» ἀπὸ τὸν Θεό. Σέ αὐτὴ τὴν περίπτωσις πρέπει ὁ ἀπεληπισμένος νὰ καταλάβει δύο πράγματα: πρῶτον, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ τὴν πιὸ κατάλληλην γιὰ μᾶς ὥρα κοντὰ Του καὶ δευτέρον ὅτι ἂν ὁ ἄνθρωπος μᾶς βρῖσκεται καλύτερα ἐκεῖ, δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ τὸν «γυρεύουμε» ἐδῶ μαζί μας, ἀκόμη κι ἂν δὲν περνᾷ καλὰ!

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

19 Ὀκτωβρίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Ἰωὴλ προφήτου (630 π.Χ.), Οὐάρου μάρτυρος († 307).

Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Η' – Ἀπόστολος: Β' Κορ. ια' 31 - ιβ' 9 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ζ' 11-16.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Ὀκτωβρίου, ΣΤ' Λουκά.

Ἀπόστολος: Β' Τιμ. β' 1-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π' 27-39.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἡ προσφορά τῆς ἀνόθευτης καί εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἀποτελεῖ τό κίνητρο τῆς δημιουργίας καί λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου Ἐκμάθησης τῆς Ἑλληνικῆς Νοηματικῆς Γλώσσας.

▪ Ἐγγραφές:

Οἱ ἐγγραφές θά πραγματοποιοῦνται μέχρι τίς 30 Ὀκτωβρίου στίς ὥρες λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου.

▪ Ἐναρξη μαθημάτων:

Τήν Πέμπτη 9 Ὀκτωβρίου θά γίνει ἡ ἔναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.

▪ Διάγραμμα Λειτουργίας:

Τά μαθήματα γίνονται ἀνά δεκαπενθήμερο ἡμέρα Πέμπτη.

Τό πρόγραμμα σπουδῶν τοῦ Σεμιναρίου περιλαμβάνει τίς ἀκόλουθες θεματικές ἐνότητες : Στό πρῶτο καί στό δεύτερο ἔτος σπουδῶν παρέχονται βασικές γνώσεις τῆς Νοηματικῆς Γλώσσας καί στό Ἐπιμορφωτικό ἔτος γνώσεις πού ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τήν Κατηχητική Διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΚΑΤΗΧΗΤΩΝ

Τά μαθήματα γίνονται μία φορά τό μήνα ἡμέρα Τετάρτη.

▪ Ἐναρξη μαθημάτων:

Τό πρῶτο δεκαήμερο τοῦ μηνός Νοεμβρίου θά πραγματοποιηθεῖ ὁ Ἁγιασμός καί ἡ ἔναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.

▪ Πληροφορίες:

Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται: α. στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-348 (καθημερινά 8π.μ.-2μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς) β. στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο: apostoliki-diakonia@ath.forthnet.gr καί νά λαμβάνουν πληροφορίες στήν ἰστοσελίδα τοῦ Ὄργανισμοῦ, www.apostoliki-diakonia.gr, στήν ἐνότητα *ποιοί εἴμαστε – Τομέας Κατηχήσεως καί Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας*, στήν ὁποία περιγράφονται ἀναλυτικά ὅλες οἱ ἐκπαιδευτικές-κατηχητικές δραστηριότητες τοῦ Γραφείου Κατηχήσεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr